

[Duetoft]

at vi på Christiansborg står og siger, at det er forfærdeligt, at det er undertrykkende, og at det er trist og alle de dér ting, for det er det da. Men uden at jeg skal give karakter til nogen, synes jeg, at de konkrete indlæg i denne debat har manglet noget. Jeg kan desværre ikke love, at det efter mit indlæg er blevet meget bedre.

Jeg vil gerne sige, at den moralske side, den fordømmende side af dette problem må vi se bort fra, for det er ikke en vej frem at stille sig op som dommer. Men det betyder ikke, at vi ikke skal tage de følelsesmæssige sider ved prostitutionen med.

Når man eksempelvis i Danmarks Radio på et tidspunkt har kunnet høre i ungdomsudsendelser, at ganske unge piger trak på Halmtorvet, fordi de manglede tøj, de skulle være med på moden som alle de andre, og herregud! en enkelt dag eller to derinde, det gik jo nok. Jamen så er der et eller andet galt. Så er der noget galt i hjemmet, så er der noget galt i skolen, og der er noget galt i vores samfund generelt. For naturligvis – og dér er jeg enig med flere af de foregående ordførere – handler det her om, at nogle mennesker skal være klar over deres eget værd, de skal være klar over, at sex og følelser hænger sammen, og at det ikke bare er et eller andet teknisk.

Jeg vil gerne sige til fru Inger Stilling Pedersen, at det nok også har noget med kunderne at gøre, at det nok stort set er et opdragelsesproblem. Det er et opdragelsesproblem om, at kunderne forstår, at det, de søger, ikke er en maskine, for så kunne de vel i stedet anskaffe sig et eller andet andet, der kunne pumpes op. Det behøver man jo ikke et levende menneske til. Det er et grundlæggende menneskesyn, som vi skal være med til at præge, og vi skal forsøge at præge det uden at stå med hammeren på den anden side og slå folk oven i hovedet, fordi de ikke gør, som vi ønsker.

Jeg synes, det er uhyggeligt at høre om disse unge mennesker, og jeg mener, det er dér, vi skal sætte ind. Det kan ikke hjælpe, at vi taler om en idealtilværelse. Vi kan godt tale om, hvad vi kan gøre for at forhindre unge mennesker i at blive prostituerede, men det er vel også væsentligt at sige noget om de mennesker, der faktisk allerede er det.

Som flere allerede har nævnt, er der narkospørgsmålet. Det bliver selvfølgelig ikke løst ved, at man forsøger at fjerne prostitutionen.

Det er jo den anden vej rundt, vi skal, og oplysningen om, at et ganske let misbrug af narkotika kan føre til et meget værre misbrug og til prostitution, er væsentlig, men det er også væsentligt, at der gives f.eks. metadonbehandling, noget, der kan holde de unge mennesker og narkomisbrugerne væk fra det her.

Et andet spørgsmål, vi er nødt til at tage fat på – og det gjorde hr. Jørgen Winther også – er AIDS. AIDS er jo en uhyggelig sygdom også i denne sammenhæng, og her skal vi nok også beskæftige os lidt med de prostitueredes problem, for det er jo ikke kun kunder, der kan risikere at blive smittet, det er også de prostituerede. Oplysningskampagnerne er meget, meget væsentlige i den sammenhæng.

På det punkt kommer jeg lidt i opposition til hr. Agerschou vedrørende hr. Agerschous opdeling af, hvad man kunne gøre, og hvordan man betragter samfundet og de her ting. I CD ser vi ikke med afsky på en autorisation af prostitutionen på den måde. Jeg nævner ikke statslige bordeller, for det ville gøre staten til bordelmutter, det er jo ikke lige sagen. Men jeg kunne forestille mig en eller anden autorisationsordning, der gjorde, at man kunne få en lægelig og økonomisk blåstempling. Jeg mener, at det fri marked er farligt på mange områder, og nogle af de mennesker, der er kommet ind i systemet, skulle man kunne tilbyde en sikkerhedsordning, der løsrev dem fra deres økonomiske bagmænd, og som også havde nogle sikkerhedsmæssige og helbredsmæssige kvaliteter.

Jeg er ikke enig med hr. Agerschou, når han siger, at det ville være en social stempling eller en pariaordning over for disse mennesker. Det har noget med vores grundlæggende holdninger at gøre. I det øjeblik, man gør det, er et samfund blevet så voksent, at man ved, at prostitution faktisk eksisterer, og dermed vil der forhåbentlig også være en forståelse for det.

Det sidste punkt, jeg også mener at vi er nødt til at tage fat på – og som også Dansk Kvinde-samfund og andre har nævnt – er pigerne fra Østen, der kommer til Vesteuropa og bliver misbrugt. Dér er jeg meget enig med fru Kirsten Lee i hendes vurdering vedrørende indførelse af visum. Men jeg vil godt gå et skridt videre, for det er jo rigtigt, at i Paris eller i Hamburg, måske også i København, bliver ægteskabelige kontrakter misbrugt. Jeg vil godt gå så langt